

Будинок без дверей

Євген Дмитренко

Якось бігла лисичка по лісі, коли бачить будиночок стоїть. Та такий гарний, такий яскравий, що вирішила вона зайти й познайомитися. Підійшла вона ближче, дивиться, а дверей немає. Обійшла вона його зліва на право, а потім з права наліво, а дверей так і не знайшла. Здивувало це її, от вона і побігла новиною з іншими звірами ділитися. Біжить-біжить, бачить, а на зустріч їй вовк. Підбігла вона до нього, та й каже:

— Уявляєш, в нашому лісі гість з'явився, який живе у гарному будиночку. Я хотіла зайти, познайомитися, та дверей так і не знайшла.

— Новий гість, кажеш! А може через вікно зайти!

Подумали вони хвилинку, та й побігли до нового будинку вікна шукати. Обійшли вони його зліва на право, а потім з права наліво, а вікон так і не знайшли. Ще більше це їх здивувало. От і побігли вони новиною з іншими ділитися. Коли на зустріч їм ведмідь. От

— Ведмедику-братику, уявляєш, у нашому лісі з'явився невідомий гість, який живе у новому, гарному будинку.

— Це добре, — каже ведмідь — підемо познайомимось.

— Не вийде, братику, — мовив вовчок — річ у тому, що в будинку немає ані дверей, ані вікон.

— От воно як, — мовив ведмідь — а може через димохід?

Задумалися вони на хвилинку, та не стали довго чекати, одразу ж разом й побігли. Подивився ведмідь на будинок, ай справді, ні вікон не дверей. От почав він на дах лізти. Та, як би не допомога лисички та вовка, мабуть, би добряче впав. Виліз він на дах, дивиться, а димоходу також немає. Зовсім звірі збентежені стали. Кудюю ж гість в домівку свою заходить? А може він у пастці, подумали вони, й почали грюкати-стукати, можливо хтось та й відповість. Коли підійшов до них кріт, та й питає:

— Що ви тут розкричалися?

— Уявляєш, — кажуть вони — новий мешканець в нашому лісі з'явився! Ми хотіли познайомитися, а в його будинку ні дверей, ні вікон, ні димоходу.

— То навіщо він вам здався? — питає кріт.

— Так цікаво ж, — відповіли звірі.

— Добре, — мовив він — ходімо я вас познайомлю.

Переглянулись вони один на одного, так ні чого не зрозумівши, та й пішли слідом. Декілька кроків від будинку, була нора. Заліз кріт в неї, а звірі за ним подалися. Вилізли вони посеред будинку, оглядаються гості по сторонах й нічого збагнути не можуть. А кріт їм і каже:

— От збудував я собі будиночок без дверей і вікон, щоб денне світло не заважало мені відпочивати, а тут ви, прийшли й наробили галасу на весь ліс. Ну от як мені з вами бути? Де спокою шукати?

Опустили голови вони. Соромно їм стало. Але ж звідки їм було знати, чому будинок стояв без дверей. Цікавість бере своє, і з цим ні чого не вдієш. Вибачилися вони перед кротом, та й пішли собі хто куди. А кріт ліг собі далі спочивати. От і прийшов кінець цієї казки.

Та мабуть, не зовсім. Адже ідея будинку без дверей сподобалася усім. То ж кожен намагався збудувати собі будинок, схожий на будиночок крота. Та по правді кажучи, це в них не дуже вийшло.